

DE SAAIE AVONDUREN VAN JAN EN JOOP

door Rob Scheepers, Sterkselste Man/Vrouw verkiezing 2015.

Dit verhaal gaat over 2 fictieve personen, genaamd Jan en Joop.

En eigenlijk had ik het verhaal 'De spannende avonturen van Jan en Joop' willen noemen.

Maar Jan en Joop maakte in hun leven eigenlijk geen fluit mee.

Ze werkten dag en nacht in hun werkplaats.

Daarom heet dit verhaal dan ook niet 'De spannende avonturen van Jan en Joop', maar 'De saaie avonduren van Jan en Joop.'

DE SAAIE AVONDUREN VAN JAN EN JOOP

Er waren eens, niet zo heel lang geleden, twee broers.

Jan en Joop.

Ze hadden beiden succesvol de timmermans opleiding gedaan.

Ze waren erg geliefd in het dorp waar zij woonden.

Joop was de lolbroek van de twee.

Hij maakte namelijk nogal eens versprekingen en grapjes.

"Mag ik van u twee broods?" zei hij dan bijvoorbeeld tegen de bakker.

"Bruine broden?" vroeg de bakker, die het spelletje mee speelde.

"Nee, groenen, nou goed?" schaterde Joop het dan uit.

En dan moest iedereen lachen.

Dat begrijpt u wel.

Jan en Joop waren allebei verstokt vrijgezel.

"halleen op de wereld" noemde Joop zichzelf.

Beiden hadden nooit een vrouw weten te schaeken.

Ze waren zogezegd geen echter reijers.

Ze waren in hun leven één keer in een café geweest.

Of, zoals Joop het noemde, 'Het hol van de leeuw'.

Jan had die avond oogcontact gehad met een meisje.

Ze had vriendelijk naar hem gelachen.

Jans wangen kleurden rood.

Spontaan kreeg hij wat meer pit in zijn donder, en had in een dolle bui terug geknipoogd.

Hij had Joop aangestoten en in zijn oor gefluisterd: "Ik heb sjans Joop!".

"Dat lijkt me sterk" zei Joop en hij wierp een blik op de meisjes.

Dit wilde gedrag was Joop een Doorn in het oog.

"Met de linker of de rechter?"

Er stonden namelijk 3 meisjes op een rij.

Netjes gerangschikt van dun naar dik.

"Die engel in het midden" antwoordde Jan.

De dame in kwestie kon Joop echter absoluut niet boeijen.

Hij vond het maar een trees.

"Laat die slurf toch in je broekman" had hij Jan ietwat jaloers toegesnuwd.

En zo liep ook deze avond weer uit op een teleurstelling.

Maar omdat Jan van de twee broers dus het dichtste bij was geweest werd hij door

Joop sindsdien 'den dekker' genoemd.
Ze wanhoopten echter niet.
De broers bezaten namelijk een engelen geduld.
"Beter de laat dan nooit!" zei Joop altijd.
"Te laat" verbeterde Jan hem dan.

Op een mooie dag in april vond Joop het prima weer om eens een flinke wandeling te gaan maken.

"Ik ben net buiten geweest en het voel de louw aan" zei Joop.
Ze hadden dan ook flink gewandeld die dag, helemaal van mierlo naar huis.
En dat is behoorlijk verstappen.
Joop had inmiddels dan ook kramp in zijn kuijten gekregen van de togt.
Al uren hadden ze geen mensen meer gezien.
Louter wat konijnen en vogels.
En het karkas van een dode vogel langs de kant van de weg.
Een vink dacht Joop te zien aan de beenderen.
Jan dacht eerder aan een haan.
Hij had namelijk vroeger ook een haan gehad.
Maar die lag op een ochtend dood in zijn kooy.
Aangevallen door een vos dacht Jan.
Jan en Joop hadden 's avonds de haan klaargemaakt.
En voor zover bekend is die haan ook het enige dat Jan en Joop OOIT hebben klaargemaakt.

Echter, de haan proefde de bitter aan die avond.
Er was overduidelijk iets misgegaan in de bereiding.
Misschien kwam het door de hele struik dille die Joop voor de smaak had toegevoegd.
En de kladjes van de verschillende wijnen die ze nog in de kerkers hadden gevonden.
Het was wel duidelijk, Jan en Joop waren geen cox.

"Loop eens niet zo snel" zei Jan.
Hij hield even stil en ging tegen een boom zijn behoefte doen.
"Wat is dit trouwens een rare boom" zei Jan.
"Volgens mij is dat een sturkenboom" zei Joop.
Joop wist natuurlijk wel dat een sturkenboom geen echte boom was, maar op een andere manier wist de schrijver de naam sturkenboom niet in het verhaal te krijgen.
Ineens zag Joop, verscholen achter de dikke stammen van de boomen, iets wits.
Het was een schattig klein huisje.
"Hé, maar dat is een leuke stulp" zei Joop.
"Je bedoelt denk ik een stulp" zei Jan.
Maar Jan vond het helemaal geen leuke stulp.
Hij vond het maar een vervallen krot.
De ruijten waren ingegooid.
De gepotdekselde planken waren van de palen afgevallen.
En ook bij het metselwerk waren delen van de mortel naar beneden gekomen.
Het was direct duidelijk dat het huis ten prooi gevallen was aan een bende roovers.
"Ik denk dat de duisters hier flink huis gehouden hebben" zei Joop.
"Je bedoelt denk ik de Duitsers" zei Jan.

Voorzichtig liepen ze van de heuvel af, richting het huisje.

Ze openden de deur.

En daar zagen ze iets wat ze nog nooit gezien hadden.

Maar wat dat is hoor je de volgende keer.

In de saaie avonduren van Jan en Joop.